

BOOKS BY

METALLURGY

BRANDON

SANDERSON

POMSTITELIA

BRANDON

SANDERSON

META

LURG

POMSTITELIA
PRVÝ DIEL

slovaart

BRANDON SANDERSON

Je autorom týchto kníh:

séria Pomstítelia

METALURG

PYRO

KATASTROFA

RITMATIK

Copyright © Dragonsteel Entertainment, LLC 2013

Translation © Vladislav Gális 2014

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2014

ISBN 978-80-556-1023-8

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Brandon Sanderson: Reckoners, Book 1 – Steelheart,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Delacorte Press, New York 2013,

preložil Vladislav Gális.

Zodpovedný redaktor Jaroslav Hochel

Editor Erik Fazekaš

Návrh obálky Dodo Dobřík

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava
v roku 2014.

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2

www.slovar.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporučením pre konečných predajcov.

Venujem, Dallinovi Sandersonovi,
ktorý každý deň bojuje úsmevom proti zlu

PROLOG

Videl som Metalurga krváčať.

Stalo sa to pred desiatimi rokmi a bol som len osemročný chalan. S otcom sme prišli do Prvej zjednotenej banky na Adams Street. Vtedy, pred Anexiou, sme ešte používali staré názvy ulíc.

Banka bola obrovská. Tvorila ju otvorená sieň s bielymi stĺpmi, ktoré sa týčili okolo mozaikovej dlážky, a jedny široké dvere viedli hlbšie do budovy. Na ulicu viedli veľké otáčacie dvere, nie jedny, ale dvoje. Z jednej aj druhej strany pri nich boli ešte normálne dvere. Dnu aj von prúdili muži i ženy, akoby tá sieň bola srdcom nejakého obrovského netvora, ktorého krv tvoria ľudia a prachy.

Kľakol som si na stoličku, ktorá bola pre mňa priveľká, a pozoroval som ten dav. Rád som sa díval na ľudí. Na ich rôzne tváre, účesy, oblečenie a výraz v očiach. Každý bol vtedy iný. Bolo to vzrušujúce.

„David, prosím, obráť sa,“ povedal otec. Mal mierny hlas. Nikdy som nepočul, že by ho zvýšil, len raz, na maminom pohrebe. Keď si na ten bolestný deň spomeniem, ešte aj dnes sa roztrasiem.

Mrzuto som sa obrátil. Boli sme naboku siene v jednom z boxov, kde pracovali hypotekárni úradníci. Priehradky boxu boli sklenené, takže nepripomínal väzenie, ale aj tak pôsobil falošne. Na stenách viseli malé fotografie príbuzných v drevených rámikoch, na stole stála dóza s lacnými cukríkmi, zakrytá vrchnákom, na registračke bola váza s vyblednutými umelými kvetmi.

Bola to napodobenina pohodlného domova. A muž pred nami predvádzal napodobeninu úsmevu.

„Keby sme mali vyššiu zábezpeku...“ povedal hypotekárny úradník a vyceril zuby.

„Je v tom všetko, čo mám,“ odvetil otec a ukázal na papier, ktorý ležal na stole pred nami. Ruky mal mozolnate, pokožku opálenú, lebo celé dni drel na slnku. Mojej mame by sa nepáčilo, keby videla, že prišiel na stretnutie do takejto nóbl inštitúcie v pracovných džínkach a tričku s komiksovou postavičkou.

No aspoň sa učesal, aj keď vlasy mu už redli. Plešivie ho zrejme netrápilo tak ako iných mužov. „Aspoň sa nebudem musieť tak často strihať, Dave,“ hovorieval so smiechom, keď si prehrabával prstami zvyšky svojej hrivy. Nepovedal som mu, že sa mýli. Strihať sa bude musieť rovnako často, aspoň kým neoplešivie úplne.

„Nemyslím, že sa s tým dá niečo urobiť,“ odvetil bankový úradník. „Už sme vám to vysvetlili.“

„Váš kolega vravel, že to postačí,“ ohradil sa otec a zopol veľké ruky. Vyzeral ustarane. Veľmi ustarane.

Bankový úradník sa ďalej usmieval. Poklopkal prstom po štóse papierov, čo mal na stole. „Svet je dnes oveľa nebezpečnejší, pán Charleston. Banka už nie je ochotná podstupovať riziko.“

„Nebezpečnejší?“ spýtavo zopakoval otec.

„Veď viete, Epici...“

„Ale tí nie sú nebezpeční,“ zdôraznil otec. „Epici nám chcú pomôcť.“

Zase tie reči... pomyslel som si.

Bankový úradník sa konečne prestal usmievať, akoby ho otcov tón pobúrilo.

„Nechápete?“ Otec sa naklonil dopredu. „Nežijeme v nebezpečných, ale v zázračných časoch!“

Bankový úradník naklonil hlavu nabok. „Nezničil váš starý dom Epik?“

„Kde sú zloduchovia, objavia sa aj hrdinovia,“ odvetil otec. „Len počkajte. Oni prídu.“

Ja som mu veril. Vtedy takto rozmýšľalo veľa ľudí. Predsa len, uplynuli len dva roky od chvíle, keď sa na oblohe objavila Katastrofa. Len rok, odkedy sa obyčajní ľudia začali meniť. Menili sa na Epikov – bytosti takmer také mocné ako komiksoví superhrdinovia.

Vtedy sme ešte boli optimisti. Naivní optimisti.

„No,“ začal bankový úradník a položil si zopäté ruky na stôl hneď vedľa zarámovanej fotky usmiatej deti rozličných rás – fotka očividne pochádzala z nejakej fotobanky. „Žiaľ, s vaším odhadom situácie nesúhlasia naši nadriadení. Budete musieť...“

Ďalej sa rozprávali, ale ja som ich prestal počúvať. Znovu som zaletel pohľadom k davu a napokon som sa aj obrátil na stoličke, zase pokľaciačky. Otec bol príliš zahĺbený do rozhovoru, aby ma pokarhal.

A tak som na vlastné oči videl, ako do banky vošiel Epik. Hneď som si ho všimol, hoci nikto iný mu tuším nevenoval pozornosť. Väčšina ľudí tvrdí, že Epika nerozoznate od bežného občana, kým nezačne predvádzať svoje schopnosti, ale to sú na omyle. Epici majú iné držanie tela a krok. Sebavedomé, mierne samolúbe. Ja ich vždy rozoznám.

Ešte aj ako decko som vedel, že ten muž je iný. Mal na sebe čierny oblek pohodlného strihu, pod ním béžovú košeľu a neobťažoval sa s kravatou. Bol vysoký a chudý, ale jeho telo pôsobilo pevne, tak ako pôsobia telá mnohých Epikov. Vypracované, svalnaté spôsobom, ktorý vidieť, aj keď oblečenie nie je priliehavé.

Prešiel do stredu miestnosti. V náprsnom vrecku na saku mal zastoknuté slnečné okuliare, a keď si ich zakladal, usmial sa. Potom zdvihol ukazovák, voľne ním zaklopkal, akoby do vzduchu, v skutočnosti ho však namieril na ženu, ktorá prechádzala okolo neho.

Vyparila sa, rozpadla sa na prach, oblečenie zhorelo, kostra zarachotila na dlážke. Ale náušnice a obrúčka sa nevyparili. Dopadli na dlaždice so zreteľným cinknutím, ktoré som počul aj cez hluk v sieni.

Potom sieň stíchla. Ľudia od hrôzy skameneli. Rozhovory ustali, akoby uťal, ale náš bankový úradník ešte mlel, prednášal čosi môjmu otcovi.

Zamrel, až keď sa ozvali výkriky.

Nespomínam si, ako som sa cítil. Nie je to zvláštne? Pamätám si osvetlenie – z monumentálnych lustrov pod stropom sa do miestnosti rinuli záblesky odrazeného svetla. Pamätám si citrónovo-čpavkovú arómu nedávno umytej dlážky. Až pridobre si pamätám prenikavé zdesené výkriky, šialenú kakofóniu hlasov, ktorá sa spustila, keď sa ľudia dali na útek k dverám.

A najjasnejšie si spomínam na Epikov úsmev, široký a takmer výsmešný, s ktorým ukazoval na pobiehajúcich ľudí a tým jediným gestom ich menil na popol a kosti.

Zostal som stáť ako solný stĺp. Možno od šoku. Zvierať som operadlo stoličky a vytreštenými očami som sledoval tie jatky.

Zopár ľudí, ktorí boli neďaleko od dverí, utieklo. No každý, kto sa dostal do Epikovej blízkosti, zahynul. Niekoľko zamestnancov a klientov sa chúlilo na dlážke alebo sa skrylo za stolmi. Zvláštne, ale v miestnosti nastalo ticho. Epik stál, akoby bol celkom sám, vo vzduchu poletovali útržky papiera, na dlážke okolo Epika sa váľali kosti a čierny popol.

„Volajú ma Nekroskop,“ vyhlásil. „Uznávam, nie je to ktovieaké meno. Ale podľa mňa si ho aspoň každý zapamätá.“ Hovoril podivne konverzačným tónom, akoby sa len bavil s kamošmi pri poháriku.

Prechádzal sa po sieni sem a tam. „Dnes ráno mi niečo zišlo na um,“ pokračoval. Sieň bola taká veľká, že sa v nej jeho slová ozývali. „Pri sprchovaní. Zrazu ma to ovalilo.

Spýtalo sa to... Nekroskop, prečo sa dnes chystáš vylúpiť banku?“

Lenivo ukázal na dvoch ochrankárov, ktorí sa vykradli z bočnej chodby tesne k hypotekárnym boxom. Ochrankári sa obrátili na prach a ich odznaky, pracky, zbrane a kosti popadali na dlážku. Počul som, ako kosti narážajú na seba. V ľudskom tele je veľa kostí, viac, ako som si dovtedy uvedomil, a keď sa rozsypú, narobia neporiadok. Zvláštno, že som si na tej hroznej scéne všimol práve túto drobnosť. Pamätám si ju veľmi presne.

Plece mi stisla niečia ruka. Môj otec sa skrčil na dlážke za svojou stoličkou a pokúšal sa ma stiahnuť dole, aby ma Epik nezazrel. No ja som sa odmietal pohnúť a otec ma nemohol strhnúť nasilu, ak na nás nechcel upútať pozornosť.

„Ja som to totiž plánoval niekoľko týždňov,“ rozprával ďalej Epik. „No táto myšlienka mi skrsla v hlave až dnes. Prečo? Prečo mám vylúpiť banku? Veď aj tak si môžem vziať, čo len chcem! Je to absurdné!“ Preskočil pult a pokladnička, ktorá sa krčila za ním, zvrieskla. Len nejasne som videl, ako sa chúli na zemi.

„Viete, peniaze sú pre mňa bezcenné,“ vyhlásil Epik. „Absolútne bezcenné.“ Ukázal prstom. Žena sa zošúverila a zostal z nej len popol a kosti.

Epik sa zvrhol okolo svojej osi a v rýchlom slede ukázal na niekoľko miest. Pozabíjal ľudí, ktorí sa pokúšali ujsť. Až nakoniec namieril rovno na mňa.

Konečne som niečo pocítil. Vrcholnú hrôzu.

Za nami udrela o stôl lebka, odrazila sa a pri dopade na dlážku sa spod nej zdvihol popol. Takže Epik neukazoval na mňa, ale na bankového úradníka, ktorý sa za mnou schovával pri stole. Pokúšal sa ten muž o útek?

Epik sa znovu obrátil čelom k pokladničkám za pultom. Otec mi stále napäto zvieral rukou plece. Cítil som jeho strach o mňa takmer ako niečo hmotné, čo vtekalo z jeho ruky do mojej.

Vtedy som si uvedomil aj svoj strach. Číry strach, aký človeka ochromí. Schúlil som sa na stoličke, s fikotom som sa roztriasol a len som sa pokúšal zahnať z mysle obrazy strašného vraždenia, ktorého som bol svedkom.

Otec odtiahol ruku. „Nehýb sa,“ naznačil mi perami.

Prikývol som, na nič iné som aj tak nemal odvahy. Otec sa poobzeral spoza stoličky. Nekroskop sa zhováral s pokladníčkou. Nevidel som ju ani jeho, ale počul som štrkot padajúcich kostí. Postupne popravoval všetkých pokladníkov.

Otec sa zamračil. Pozrel smerom k bočnej chodbe. Možnosť úniku?

Nie. Tam pred chvíľou padli ochrankári. Cez sklenú stenu som dovidel na pištoľ, ktorá ležala na zemi, hlaveň mala zaborenú v popole a rukoväť opretú o rebro. Otec na ňu uprene hľadel. Keď bol mladší, slúžil v Národnej garde.

Zmocnila sa ma panika. *Nerob to! Oci, nie!* Tie slová som však nedokázal dostať z úst. Pri pokuse o reč sa mi roztriasla brada, akoby som mrzol, a rozdrkotali sa mi zuby. Čo keby ma Epik začul?

Nemohol som otcovi dovoliť, aby sa pokúsil o také šialenstvo! Okrem neho som nikoho nemal. Ani domov, ani rodinu, ani matku. Keď sa pohol, donútil som sa načiahnuť a chytiť ho za predlaktie. Pokrútil som hlavou a v duchu som pátral po čomkoľvek, čo by ho zastavilo. „Prosím,“ zašepkal som s námahou. „Hrdinovia... Povedal si, že prídu... Nech ho zastavia oni!“

„Synček,“ oslovil ma otec a vyslobodil sa z môjho zovretia, „občas musíš hrdinom trochu pomôcť.“

Pozrel na Nekroskopa, potom sa preplazil do vedľajšieho boxu. Zadržal som dych a veľmi opatrne som vykukol spoza stoličky. Musel som to zistiť. Hoci som sa od strachu triasol a krčil, musel som to vidieť.

Nekroskop preskočil pult a pristál na druhej strane. Na našej strane. „Takže je to jedno,“ pokračoval konverzačným tónom a kráčal po dlážke. „Z bankovej lúpeže by som získal prachy, lenže ja si nemusím nič kupovať.“ Zdvihol svoj vražedný prst. „To je dilemma! Našťastie som si pri sprchovaní uvedomil ešte niečo – zabíjať ľudí, vždy keď niečo chcem, môže byť veľmi nepohodlné. Ja musím každého vydesiť, každému predviesť svoju moc. Aby mi v budúcnosti nikto neuprel nič, čo si budem chcieť vziať.“

Skočil za stĺp na druhej strane banky a prekvapil tam ženu s dieťaťom v náručí. „Áno,“ pokračoval, „vylúpiť banku pre peniaze by bol nezmysel, ale ukázať, čo dokážem... to ešte význam má. Preto som svoj plán uskutočnil.“ Ukázal prstom, zabil dieťa a nechal tam zhrozenú matku stáť s hromádkou kostí a popola v náručí. „No, nie ste radi?“

Zízal som na tú scénu s otvorenými ústami: zhrozená žena sa pokúšala udržať detskú dečku, ale kostičky v nej sa stále posúvali a mohli každú chvíľu vypadnúť. V tej chvíli som konečne precítil, aké je to skutočné. Strašidelné skutočné. A zdvihol sa mi žalúdok.

Nekroskop bol k nám obrátený chrbtom.

Otec sa vyplazil z boxu a schmatol pištoľ. Dvaja ľudia, ktorí sa skrývali za neďalekým stĺpom, sa rozbehli k najbližšiemu východu a cestou v náhlivosti strčili do môjho otca, až takmer spadol.

Nekroskop sa zvrchol. Otec stále kľačal, pokúšal sa zdvihnúť pištoľ, ale na kove, ktorý pokrývala vrstva popola, sa mu šmýkali prsty.

Epik zdvihol ruku.

„Čo to tu stváraš?“ zaburácal akýsi hlas.

Epik sa prudko obrátil. Aj ja. Myslím, že k tomu hlbokému a mohutnému hlasu sa vtedy obrátil každý.

Vo dverách z ulice zastala postava. Bol to muž, ktorého zozadu osvetľovali ostré slnečné lúče a všetci sme videli len tú siluetu. Úžasnú, herkulovskú, hrozivú siluetu.

Obrázky Metalurga ste pravdepodobne videli, ale ja vám môžem povedať, že ho vôbec nevystihujú. Nijaká fotka, video ani maľba toho muža nikdy správne nezachytia. Bol v čiernom. Košela sa mu napínala na neľudsky širokom a mocnom hrudníku. Nohavice mal voľné, ale nie ovisnuté. Nemal masku, aké nosievali niektorí prví Epici, ale zato za ním povieval impozantný strieborný plášť.

On masku nepotreboval. Nemal dôvod skrývať sa. Mierne odtiahol dlane od bokov a vietor roztvoril dvere všade okolo neho. Nad dlážkou sa zvířil popol, zatrepotali sa papiere. Metalurg vystúpil niekoľko centimetrov nad dlážku a plášť za ním sa rozvinul. Kľzavým pohybom sa posúval po miestnosti. Ruky mal ako oceľové nosníky, nohy ako hory, šiju ako peň stromu. Nepôsobil však nafúknuto ani nemotorne, hoci bol majestátny – aj vďaka vlasom čiernym ako žúžol, hranatej brade, neuveriteľným svalom a vyše dvojmetrovej výške.

A očiam. Boli to páľčivé, rozkazovačné, nekompromisné oči.

Metalurg grációzne vplával vzduchom do miestnosti. Nekroskop naňho náhlivo namieril prst. Metalurgova košela zasyčala, ale len na malom kúsku, akoby niekto na látke zahasil cigaretu. A Metalurg nedal najavo, že by to pocítil. Zniesol sa dolu ponad schody a mätko pristál na dlážke neďaleko od Nekroskopa. Široký plášť na ňom ovisol.

Nekroskop znovu ukázal prstom a vyzeralo to, že je nervózny. Znovu čosi slabo zasyčalo. Metalurg pristúpil k menšiemu Epikovi. Týčil sa nad ním.

V tej chvíli mi bolo jasné, že na toto čakal môj otec. Toto bol hrdina, v akého všetci dúfali. Dúfali, že príde a poráta sa s ostatnými Epikmi, ktorí páchajú zlo. Tento muž nás prišiel zachrániť.

Metalurg natiahol ruku a zdrpil Nekroskopa, ktorý sa pokúsil o útek, ale príliš neskoro. Nekroskop musel zastať, slnečné okuliare mu zleteli na dlážku a zasyčal od bolesti.

„Položil som ti otázku,“ povedal Metalurg hlasom ako hrom. Obrátil Nekroskopa tak, aby si videli do očí. „Čo to tu stváraš?“

Nekroskop skrivil tvár. Prepadol panike. „Ja... Ja...“

Metalurg zdvihol druhú ruku a ukázal prstom. „Toto mesto som zabral pre seba, malý Epik. Je moje.“ Odmlčal sa. „A tunajším ľuďom vládne ja, nie ty.“

Nekroskop naklonil hlavu nabok.

Čože? pomyslel som si.

„Tuším si mocný, malý Epik,“ vyhlásil Metalurg pri pohľade na kosti rozhádzané po sieni. „Prijmem ťa za vazala. Sľub mi vernosť, inak zomrieš.“

Neveril som vlastným ušiam. Metalurgove slová ma šokovali rovnako ako predtým Nekroskopovo vraždenie.

Toto heslo – *slúž mi, inak zomrieš* – sa už čoskoro malo stať základnou zásadou jeho vlády. Poobzeral sa a prehovril hromovým hlasom: „Teraz som cisárom tohto mesta. Budete ma poslúchať. Vlastním túto zem. Vlastním tieto budovy. Keď platíte dane, dostávam ich ja. Ak ma neposlúchnete, zahyniete.“

To nie je možné, pomyslel som si. *Aj on?* Nedokázal som sa zmieriť s tým, že táto neuveriteľná bytosť je presne ako všetky ostatné.

A nebol som jediný.

„Takto to byť nemalo,“ ozval sa otec.

Metalurg sa obrátil, očividne prekvapený, že sa ozýva jeden z prikrčených, ufnukaných nevoľníkov v sieni.

Otec vystúpil dopredu, pištoľ držal pri boku. „Nie,“ povedal. „Ty nie si ako ostatní. Vidím to. Si lepší ako oni.“ Kráčal dopredu a zastal až niekoľko metrov pred Epikmi. „Prišiel si nás zachrániť.“

Ticho v miestnosti prerušovali len vzlyky ženy, ktorá stále objímala pozostatky svojho dieťaťa. Šialene a márne sa pokúšala pozbierať jeho kostičky, neponchať na zemi ani ten najmenší stavec. Šaty mala ušpinené od popola.

Kým stihol Epik zareagovať, otvorili sa bočné dvere. Do banky sa nahrnuli muži v čiernych nepriestrelných odevoch, vyzbrojení útočnými puškami. Spustili paľbu.

Vtedy ešte vláda nerezignovala. Ešte sa pokúšala bojovať proti Epikom a podriaďiť ich zákonom smrteľníkov. Od prvej chvíle pochopila, že s Epikmi sa nevyjednáva a neváha. Treba vtrhnúť dnu a spustiť paľbu a dúfať, že Epik, proti ktorému stojíme, sa dá skoliť obyčajnými guľkami.

Môj otec vyskočil a rozbehol sa, no staré inštinkty vojaka ho prinútili oprieť sa chrbtom o stĺp bližšie k fasáde banky. Metalurg sa obrátil a zmätene sa obzeral, keď ho zasypal príval guľiek. Odrážali sa od neho, trhali mu oblečenie, ale telo neporušili.

To Epici ako on nakoniec donútili vládu Spojených štátov, aby vydala Zákon o kapitulácii, ktorý poskytol všetkým Epikom úplnú imunitu proti trestnému stíhaniu. Metalurgovi neublíži žiadna strelná zbraň – ani rakety, ani tanky, ani najmodernejšie ľudské zbrane mu nespôsobia jediné škrabnutie. Aj keby sa dal zajať, nebolo by väznice, z ktorej by neutiekol.

Vláda napokon vyhlásila takých ako Metalurg za prírodné živly, katastrofy podobné hurikánom či zemetraseniam. Vysvetľovať Metalurgovi, že si nemôže brať, čo sa mu zapáči, by bolo rovnako márne ako pokúšať sa prijať zákon, ktorý by vetru zakazoval fúkať.

V ten deň v banke som na vlastné oči videl a pochopil, prečo sa toľkí ľudia rozhodli radšej ustúpiť. Metalurg zdvihol ruku a energia okolo nej vytvorila pole studeného žltého svetla. Nekroskop sa postavil zaňho, schoval sa tam pred guľkami. Na rozdiel od Metalurga sa zrejme bál, že ho postrelia. Nie všetci Epici sú imúnni proti strelným zbraňam, platí to iba o tých najmocnejších.

Metalurg vypustil z ruky bieložltý záblesk energie a spálil celú skupinu vojakov. Vypukol chaos. Vojaci sa rozutekali, ukrývali sa, kde mohli, do vzduchu stúpali

dym, lietali úlomky mramoru. Jeden vojak vystrelil akúsi raketu a tá preletela popri Metalurgovi – ktorý ďalej bombardoval svojich protivníkov energiou. Zasiahla zadnú stenu banky a prebúrала sa do trezoru.

Do siene vletel gejzír bankoviek. Pršali mince a s cintotom dopadali na dlážku.

Výkriky. Jačanie. Šialenstvo.

Vojaci zomreli rýchlo. Ja som sa stále krčil na stoličke a zakrýval som si uši dlaňami. Bol tam strašný hluk!

Nekroskop ešte stál za Metalurgom. Náhle som si všimol, že sa usmieva, dvíha ruky a siaha Metalurgovi na krk. Nevie, čo mal v pláne. Pravdepodobne mal ďalšiu nadprirodzenú schopnosť. Väčšina Epikov, ktorí sú takí mocní ako on, má viac než len jednu.

Možno by pomocou tej druhej schopnosti Metalurga zabil. Pochybujem, ale už sa to aj tak nedozvieme.

Niečo zapraskalo. Výbuch bol taký hlasný, že som po ňom napoly ohluchol a sotva som rozoznal výstrel. Keď sa dym po explózii rozptýlil, uvidel som svojho otca. Stál neďaleko od Metalurga, so zdvihnutými rukami sa opieral chrbtom o stĺp. Na tvári mal rozhodný výraz a držal pištoľ. Mieril na Metalurga.

Nie. Vôbec nie na Metalurga. Na Nekroskopa, ktorý bol za ním.

Nekroskop spadol s dierou od guľky uprostred čela. Bol mŕtvy. Metalurg sa prudko obrátil a pozrel na nižšieho Epika. Potom znovu pozrel na môjho otca a vzápätí si priložil ruku k tvári. A tam, na Metalurgovom líci, tesne pod okom, sa objavil pramienok krvi.

Spočiatku som si myslel, že je to Nekroskopova krv. No keď si ju Metalurg utrel, ranka ďalej krvácala.

Otec vystrelil na Nekroskopa, ale guľka najskôr letela popri Metalurgovi a cestou ho škrabla.

Tá guľka Metalurga zasiahla a zranila. Guľky, ktoré vystrelili vojaci, sa od neho odrazili.

„Prepáč,“ vykoktal môj otec. „Siahal ti na krk, myslím som, že...“

Metalurg vytreštil oči a zdvihol ruku. Vyjavene hľadel na vlastnú krv. Vyzeral nekonečne ohromený. Pozrel na trezor za sebou, potom na môjho otca. Uprostred usádzajúceho sa prachu a dymu stáli oproti sebe dve postavy – mohutný, kráľovský Epik a nižší bezdomovec v smiešnom tričku a ošúchaných džínsach.

Metalurg skočil nepredstaviteľnou rýchlosťou dopredu a sotil môjho otca dlaňou do hrude, čím ho hodil do jedného z bielych kamenných stĺpov. Zaprašťali kosti a otcovi sa z úst vyvalila krv.

„Nie!“ vykrikoval som. Vlastný hlas mi znel čudne, akoby som bol pod vodou. Chcel som sa k nemu rozbehnúť, ale bránil mi v tom strach. Ešte dnes na tú zbabelosť myslím a hanbím sa za ňu.

Metalurg odstúpil bokom a zdvihol zo zeme pištoľ, ktorá vypadla môjmu otcovi. S planúcou zúrivosťou v očiach namieril otcovi na hrudník a vypálil do ležiaceho muža jediný výstrel.

Stále to robí. Metalurga baví zabíjať ľudí ich vlastnými zbraňami. Stalo sa to jeho zvykom. Je neuveriteľne mocný a z rúk vystreľuje číru energiu. No keď má zabiť človeka, ktorého považuje za hodného mimoriadnej pozornosti, radšej na to použije jeho zbraň.

Metalurg počkal, kým sa môj otec zošmykne popri stĺpe, potom mu hodil pištoľ k nohám. Začal strieľať energiu na všetky strany, podpaľovať stoličky, steny, pultíky, jednoducho všetko. Keď jeden taký energetický výboj dopadol neďaleko odo mňa, zletel som zo stoličky a skotúľal som sa na dlážku.

Pri výbuchoch lietali triesky aj sklené črepy sem a tam, sieň sa otriasala. Metalurgovi sa v priebehu niekoľkých sekúnd podarilo zanechať takú spúšť, že Nekroskopovo vražedné vyčíňanie bolo v porovnaní s ňou len zahrie-